

פרשת קדושים, תשע"א

אסור לקרוא בשעת התפלה. נא לשמור על קדושת הגלוין

יוצא מכאן כי בית הכנסת שוכן שם - אגאל ציון
העלון מוקדש להצלחת ניסן משה אהרון ומשפחתו ר' י'

פרשת קדושים - כמ' הפטיבה

"ואהבת לרעך כמוך אני ה'" (יהר' ט, י"ח)

הנתינה היא מידת מושרת עמוק אל כל אדם, שהרי אפילו אדם גלם משתדל לאגד יתום או בעל ח'י, כדי להעניק ולתת לו, ועוד כמה שאפשר להטיב הוא ינסה להיטיב. היה שכך טبع הר' אצל כל אדם, והיות שבכל דבר שאדם משקיע בו ומטפל בו, אין הוא רק משקיע בו כוחות - אלא האדם מפתח לפיו אהבה ומרגש, שזה נהף להיות חלק ממנו, מעצמיותנו. וברור, אפילו צמח שאדם נתע או בית השadem عمل ובונה אותו, נוצר קשר נפשי עמוק בין האדם לנשיטה, לבית הנבנה, שכן האדם נותן מעצמו מאישיותו - וזה חלק בלתי נפרד ממנו. וזה בעצם פרוש אהבת הזולות, להמת להעניק עד כמה שאפשר ובזה יolid את האהבה בין היולדות.

וכך אמרו חז"ל: "אם חוץ אתה ליהדך באהבת חברך, הו נושא ונוטן בטובתו". הבעיה היא שהאדם הורגל להפנות את כל נתינותו, אך ורק לאנשי ביתו ולבני משפחתו. אולם לשאר בני אדם הוא מתייחס צרים ונכרים ולא חש כלפים שום רגש אהבה, ולכן אנו שואלים את עצמנו כיצד נוכל לגרום לעצמנו להאהוב את הזולות. על כן, גם כשאתה פועל ועשה, כשאתה תורם ונוטן, זה יהיה לרעך, בדומה לך. כתוב הרמב"ם: ואהבת לרעך כמוך, כל הדברים, שאתה רוצה, שיעשו אותם לך אחרים, עשה אותם לאחיך, בתורה ומצוות. אהבת הזולות היא המקربת את הגאולה.

**ברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחי**
רב ק"ק עין חמד - מבشرת ציון

העלון מוקדש לרופאות
יעקב בן שרה

במרכז פרשتنا ישן שלוש מילים, שמקפלות בתוכן את כל המצוות שבין אדם לחברו. והוא הפסוק "ואהבת לרעך כמוך", וכן אמר ר' עקיבא "זה כלל גדול בתורה". זאת אומרת ששאר המצוות מתפרטות מן הכלל הגדל הזה והן התולדות היוצאות Nobuot ממנה.

השאלה הגדולה להבנת המצווה החשובה והיקירה, כיצד ניתן לצות על אהבה, שהרי זה דבר שלבל, והאם בידו של האדם ליצור מצב שבו יאהב את חברו?

כתב בעל ה"אורחות צדייקים" - אשכilar ואורך, הדריך הוא שיעזר בנפשו ובממוןו כפי יכולתו, "העזר בנפשו" - הוא שירתם לכל אדם הן עני, והן עשיר, ויטרח בעבורם, "העזר בממוניו" - שילוחו לעשיר בעת הצרכו במעטות, וכן ילווה לעני בעת דחקו ויהא ותרן בשלו, משא ומתן שלו בנאמנות ואל יקפיד בדבר מעוט על חברו. ולא ידבר על אדם רע. ישתדל לעולם למצוא זכות על בני אדם, ולא יתגאה על שום אדם, ובכל יכוון לשם שמיים.

אם כן מלמדנו הרב בדבריו הקדושים אהבת הזולות נקנית על ידי כוח הנתינה לחזות בכל מה שניתן להעניק ולתת לשני, ועל ידי הנתינה נוצר תהילך המוליך אצל האדם את כוח אהבה והדיבוק בין היחידים. אנו הרגלנו, שהנתינה הוא יחס של אהבה, ואת מי שאינו אהוב אני מטיב לו, אולם האמת היא הפוכה - למי שתיתן תרכוש אהבה.

דיאוג הגון וכשר במרה
איתנה אליהו נזרי בן יונה ה"

העלון מוקדש להצלחת

ימ"ש כדורובג"ב יצחק אריאל בן טוביה חי פרולובג"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה יראת שמים תומר בן רונית ציוו ומאר אברם וב"מ יוסט ישוה בן חנה לאייר והועש סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארץ בן שושנה שענט בת רחל ברכה שמען בן דופה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דוד אור דניאל בן אריס רוזן ליאור בן אפרת דליה רוזן אריס עידן בן רבקה עמידן בן רבקה שעטן בן רבקה עדיה אליה ארץ מזרחי וב"ב שעטן וולקן מירן ואבידע מליה

דיאוג הגון וכשר במרה

אונן בן אסטור חונית בת סימן אילנה בת סימן אלין בן גוליטש תמר בת דליה גילה חגית בת דליה גילה

דרע קודש בר קיימא

נטלי בת יונית נעה בת ברכה שי' בן ד' גילה גילה שגית בת חמי

רפואה שלמה

הראש"ץ הרה"ג יעקב יוסף בן גוריה הרגה"ץ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מינמה ניזרי בת טטה בריאות וארכות ימים מדרדי יירון בן פרחה אפרת דליה בת נעימה מאייה בת עדי יצחק בן עראה שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאהה דיליה חייה בת אקබאל בריאות וארכות ימים סמי בת סולקה אסתר בת סולקה מל בת חמי ברכה בת עכה בריאות וארכות ימים יהודה בן סעדיה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מל גילה חייה בת אקබאל אקබאל בת נושאrain פיה בת שפאה יוסף מדדי בן רחל תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מנואבר אוריה בת גורן אליהו בן גורן פנינה שרה בת אבבה מירה בת מונאבר נחת מכל יצאי חלאם חנה בת הדסה כל עם ישראל

כ"ז ניסן תשע"א

פרשת קדושים
שבת מברכין

הפטורה: (א) "וייה דבר-יחזקאל כ' (ב) "הלא כבני-עמוס ט'

ש. קייז	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	20:45	19:56	18:39
ת. אביב	20:43	20:00	18:57
חיפה	20:45	20:00	18:49
ב. שבע	20:43	19:58	18:58

? **איך:**

בימים אלה שטוחים "ספרת העומר", האם מותר להסתפר או לשמע מזיקה?

? **תשובה:**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חימס פנחי, מפקח ענף הקשרות- רבניות מבשרת:

ימי ספרת העומר, בהם אנו נמצאים, חל בהם אבל לאומי על אותם עשרים וארבעה אלף תלמידי רביעיה, שנפטרו בקיצור ימים ושנים. לכן אנו מחמירים על עצמנו ונוהגים דיני אבלות כגון: שלא מתחנות ולא שומעים מזיקה וכן אין מסתרין, עד היום שבו פסקו מלמות, שהוא ל"ג בעומר [הספרדים מחמירים עד ל"ד בעומר לעניין נישואין ותספורת].

אולם אם יש סעודת מצווה כגון ברית מילה או בר-מצווה שהוא היום בו מלאו לנער יג' שנה, מותר להשמע מזיקה. לעניין תספורת הראש וכן גילוח הזקן יש להחמיר לגברים שלא לגחלו כלל. אולם נשים מותרות בתספורת וכן לילדיים קטנים, אין איסור. אדם, שמוכרח להתגלה, מכל סיבה שהיא, מוטב, שיתגלה בעבר שבת לכבוד השבת.

מצמיים: שועות

להלן סיפור מופלא ביותר, שהתרחש בארצות הברית, שהסעיר בזמןו את היהדות החדרית בניו יורק. שיש בו כדי למדנו, כיצד הקב"ה כאשר מבקש להושיע את האדם, מגלאו הוא מעשה, שבראייה ראשונית יתכן, יחווב, האדם כי הדבר לרעתו. אולם בסיכוןו של מעשה, ניתן ללמוד כי כל מאן דעתך רחמנא- לטוב עביד.

הסיפור התרחש בביתו של הרב החסיד ר' משה דייקמן, נשיא ישיבת סלונים בארה"ב, שהיה עשיר גדול, ובעל צדקה מפורסם, והמרתף שבביתו שימש כבית מסחר לתכשיטים, שמננו יצאה סchorah ללקחות רבים.

יום אחד מגיעה לבתו משלחת מטעם העירייה שהחלה לבדוק את תקינות המבנה, על כל חלקיו. אף פעם לא באו, לא התעניינו, לא בדקו, כלום. פתאום עכשו החליטו להגיאו. חבירי המשלחת עברו מקומה לקומה, מהדר לחדר, והכל נמצא תקין. לא נמצא חריגה מהתקנות המוניציפליות. רק פריט אחד הוגדר כאלא תקין', והוא, הטולם, שירד מהקומה העליונה למרתף, שלא היה מונח על הקיר בצורה משופעת, כפי שהיא צריך להיות, כדרך של סולם. בין שתי הקומות היו גם מדרגות, וסולם זה שימש בעצם מדרגות חירום.

המשלחת השआה בbijito של הרב דייקמן הוראה חד משמעית ודוחפה: לדאג במידת כי הסולם יוצב בשיפורע. בעל הבית התפלא מאד על עצמו הביקור, ויוטר מזה על מה ולמה החליטו לציין את החריגה' הזה בסולם. הרי מעולם לא שמענו שמקפידים על פרט שלו שזכה. והmplia מכל, שהמבקרים הודיעו לו חד משמעית, כי עוד עשרים וארבעה שעות לאחר מכן יבואו לביקורת נוספת, כדי לבדוק האם הסולמות בצורה זו, ואיש אינו מערם עליהם על כך. אבל, הוראה זו הוראה ובלית ברירה עוד באותו יום הגיעו הרב דייקמן בעלי-מלאה שעקר את הסולם ממוקומו והציבו מחדש, כהוראת המשלחת העירונית.

בבוקר המחרת מתდקים ביתו שני אנשים ומבקשים לרכוש סchorah. הרוב דייקמן יורד עימם למרתף, ואז מתרחש אירוע בלתי צפוי. תוך דקotasporot השנאים משתלטים במהירות על בעל הבית, שהוא כבר בגיל מבוגר מאוד, קופטים את ידיו, משיכבים אותו על הארץ. שודדים סhorah בשווי מאות אלפי דולר, ונמלטים במהירות מהמקום, תוך ניתוק כל כלי הטלפון, ו נעילת כל דלתות היציאה והמדרגות האחרות.

הרוב דייקמן מנסה להשתחרר מהכבלים הקופטים את ידיו, ואין מצליח. בקשי-בקשי הצליח לקום על רגליו, וכיון שהשודדים נעלו את הדלת הראשית של המרתף מבחו, נבער ממנה לצאת שם, והוא ניסה לחפש דרך אחרת. **לפתע, נזכר ב... סולם.** מעדתו לא הוצרך ליציאת החירום הזה, שכמעט ונשכח מלבו. הוא משורט את דרכו לעבר המיקום שבו מוצב הסולם, ורק אז הוא מבין את הגילוי-פניהם והחсад הגדול שעשה עימם הש"ת בכך ששיגר אליו, אתמול, את המשלחת העירונית, שיצאה מהמרתף עם ההוראה המתמונה בעינינו של הסולם...

אם הסולם היה עדיין במצב כפי שהיא מונח עד אתמול לשлом, לא הייתה אפשרות של ר' דייקמן לטפס עליו, ולצאת מהמרתף החוצה, כיון שגם היו כפותות, וכשהסולם הוא ישר, צריך המטפס לאחוץ בו בשתי ידיו, כדי שלא ייפול אחורינית. העובדה שהсолם היה מונח עתה בשיפורע, אפשר לו לטפס עליו למרות ידיו הkopftot, וזאת על ידי היישענו עם כל גופו על הסולם. אחרת, היה יכול לשכב שם במשך כמה ימים, ואיש לא היה יודע היכן הוא.ומי היה יודע, מה היה קורה עימו...

תשובות בהלכה:	הקדשת העלוון:	מינויים:
נא לפנות לר' אליהו חיים פנחי	נתן להקים את העלוון לעלבי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זאג הגאון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות ללייאור בטלי 0504-115673	לקבالت העלוון
בטל' 054-7646633	כתובת המרכיבת: עבדור לייאור עצמן רחוב הבשם 26 א.ד. 83375 קבישת ציון. מקוד 90805	ב-Email: PhineEH@gmail.com

הגאון רבי יעקב ישראלי עמדין המכונה יעב"ץ: נולד נולד באלטונה (גרמניה) בשנת ה'תנ"ח (1698). עד גיל 17 למד עם אביו. גאון בפשט ובקבלה. איש שהאמת הייתה נר לריגליו. שקדן מופלא. בגיל 21 נאלץ לעזוב לאמסטרדם שבהולנד (בעקבות פלמוס חריף ביורר שהגעלו לידי אחד הקמעות של ר' יהונתן אייבשיץ ובעקבותיו חсад כי הוא שבתאי ולכן יצא נגדו בגלוי).

בשנת ה'תפ"ח (1728) החל לכון כרב בעיר הנמל אמדן (גרמניה) ועל שמה קיבל את הכינוי "עמדין". לאחר ארבע שנים התפטר ובדרכו להלצה אמר: 'ברוך שלא עשנו אב"ד (עבד)". בשובו לאלטונה בשנת ה'תק"ב (1752) אשתו ובנו (צבי) נפטרו. סירב להתפרק מהרבנות ולכנ פתח בית דין דפוס עברי, שלח ידו במסחר, וסירב לכון ברבנות עד סוף ימי. נפטר ב-ל' ניסן ה'תקל"ז (1776). חי כ-78 שנים. ציונו בגרמניה.

אבינו: ר' צבי הירש אשכמי (ה"חכם צבי"). **אמו:** מרת שרה רבקה.

נשותיו: בתו של ר' מרדכי צץ (זוג ראשון), בת אחיו ר' אפרים (זוג שני).

בניו: ר' אריה יהודה, ר' מאיר, ר' משולם זלמן ור' צבי.

מרבותיו: ר' צבי (אביו), ר' מרדכי צץ.

מספורי: חיבר למלعلا מרבעים ספרים בכל מקצועות התורה: •**בית יעקב-** סידור תפילה •**לחם שמים**- פירוש על המשנה •**מגילת ספר מmor וקציעה**- פירוש על ש"ע אורח חיים •**מתפתחת ספרים**- על חזורת ש"מudi שמים- סידור עץ עבות •**שאילת יעב"ץ**- ש"ת **תורת הקנאות ציצים ופרחים**- בענייני קבלה.

על שקידתו המופלאה של הרב מסופר, שפעם בא אדם אחד לשוחח עמו, והשעה הייתה קרובבה לעשר בזוהר. אמר לו המשמש: "תודיע לך שהרב לא מקבל עכשו קhalb עד אחר הצהרים". המתין היהודי לשעת קבלת הקhalb, והנה הוא רואה שברשותה עשרה פתח המשמש את דלתה ואמר לרב: "השעה עשר", וסוגר את הדלת. לאחר רביע שעה שובי פתח המשמש את הדלת ואמר לרב: "השעה עשר ורביע", וכך כל רביע שעה. תמה היה היהודי על הדבר הזה מאד, ושאל את המשמש: 'מה פשר מעשיך?' ענה לו המשמש: "אני מודיע לרב בכל רביע שעה שחולפה עוד רביע שעה, והרב מיד מתגבר בצורה יותר חזקה ללמידה תורה, מפני שהוא שעוד רביע שעה מחוץ עבירותו, והוא מתקרב ליום המיתה, שבו יצטרך לתת דין וחשבון על כל זמן שעבר מחוץ".

החליט היהודי, שבפעם הבאה שיפתח המשמש את דלת הרב, מיד הוא יחמק ויכנס פנימה אל הרב. ומחשבה למעשה, ברגע שפתח המשמש שוב את דלתו של הרב, חמק היהודי ונכנס לחדר. המשמש, בליית ברירה לא אמר לו כלום, היה שלא רצה לעורר מהומה, ולכן נאלץ לסגור את הדלת, בעוד היהודי נמצא שם.

ישב היהודי בחדרו של הרב, אך הרב היה שקווע בלימודו ולא הבחין כלל באורח. והנה ראה האורח, שהרב קם ממקומו כדי ללקחת ספר מהספרייה, והחליט לעמוד באמצעות דרכו של הרב, ואז מנ הסטם הרב יבחן בו ידבר עמו. כך עשה. הרב אכן הבחין באותו היהודי, הנמצא מולו, אך כשבדק היהודי לדבר עמו, החזיק הרב בזקנו והריםו כלפי מעלה, ולא דבר כלום.

כאשר ראה, שהרב אינו מעוניין לשוחח עימו, יצא מהחדרו ופנה אל המשמש וoffer לו, את מה שהתרחש ושאל: "מה רמז הרב בזה שהרים את זקנו כלפי מעלה?". ענה לו המשמש: הרב רמז לך: "תראה, הזקן שלי כבר לבן, וזה סימן מהקדוש ברוך הוא, שאינו כבר מתחיל להזקין וימ"י ככל עובר, עוד מעט אצטרך להזכיר לבית דין של מעלה לתת דין וחשובן. ולכן עלי לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה הקדושה", אך הרים הרב את זקנו כלפי מעלה ולא ענה לך.

עד כמה עליינו להיזהר, אבל ניכנס לשלعال המחלוקת בין גדולי התורה, לבל יינזק. על כך יעד הסיפור המופלא הבא: יידע, חasad הרב בגאון ר' יהונתן אייבשיץ צץ, כי חילתה הנה מכת השבתאים, לאחר שהגיע לידי קמע לילוד שכתבו הגאון, לאחר שפתח ועיין בו, וראה בו חילתה סימני מינות. הוא כתב לר' אריה ליב באמסטרדם, לר' יעקב יהושע בפרנקפורט, לר' שמואל הלמן ולר' נחמה רישר על אוזות הקמעות. כולם הסכימו, כי ר' יהונתן מכת השבתאים ואני ראוי לשבת על כסא הרבנות.

לר' יהונתן אייבשיץ צץ, היה בן אשר לא נהג כראוי, וסטה מדרך הישר. והנה, לאחר שנים לאחר הסתלקותו, נתגלה רבי יהונתן לבנו בהקץ זההרו שישוב בתשובה, ואכן, בסיכון של עניין, בן שמע אליו ושב בתשובה שלמה. הבן בראותו את אבי שאל: "אבא, היכן היה עד עתה? מפני מה לא נגלה אליו" קודם לכך, ורק כתע, לאחר כמה שנים, נגלהת אל?" ענה לו ר' יהונתן, שהיה לו דין ודבירם ממושך עם הרה"ק רבי יעקב עמדין, שכידוע היה בר פלוגתא גדול שלו, ועם הרה"ק בעל פנוי יהושע, לר' שמואל הלמן ולר' נחמה רישר שאחזו כשיתו של רבי יעקב עמדין.

"כאשר טענתי", הוסיף רבי יהונתן אייבשיץ לבנו, "בבית דין של מעלה ושאלתי: 'מדוע אין בית-דין של מעלה בא חשבון עם אותם רבנים?' השיבוني שלא יכולם לפעול נגדם מאומה, מאחר שכל כונתם הייתה לשם שם בלבד. אולם דעתך בני, כי כל האחרים, אלו שהשתתפו בחלוקת שלא לשם שםים, ירדו לאבדון, ולשאול תחתית".

להלן סיפור מופלא, המראה לנו בעיליל מהי משמעות של מילה שלא במקומם, ואילו קצת תשומת לב ורגשות לאחר יכולות לשנות את חייו של אדם: ביום הראשון, בשנת הלימודים החמשית, בכיתה אחת, בבית ספר אחד, נכנסת המורה, גברת טומפקינס, לכיתה, ומבליל משים, בברכה את תלמידיה, ואמרה להם: "שלום תלמידים, ברוכים תהיו בכיתה, דעו לכם, כי אתם כולכם ילי", וכך אמריהם אליכם".

בשורה הראשונה, בסופל שבديוק ממולה, ישב לו ליד שונה מכלם. בגין לא היו כה נקיים, וגם קצת מקומותיים, ונעליו מרופפות במקצת. שמו היה טדי ארקוייסט. אליו היא לא התיחסה כשווא בין שווים. לאחר שחוצרו הילדים מחופשה ארוכה, בדקה להם את עבודתם. לכולם כתבה העוזרת נפלאות. אולם רק לאחד, לטדי, כתבה במחברתו בעט אדום: "טעות". באותו נתנה ציון נכשל. באותו יום, בכל עת שלימודה בכיתה, את טדי היא כמעט ולא שיתפה.

כאשר הייתה המורה צריכה לכתוב גילויונות הערכה, ולרשום המלצות להמשך השנה, לקחה את הגילויונות מהשנים שעברו, לעין. כשהגיעה לגליאון של טדי ראתה: המורה **בשנה הראשונה**, כך כתבה: "טדי הוא ילד מבריק וחכם, חבר של כולן, יודע כמעט כל דבר בעולם, ערני, מתעניין, ושאל שאלות, משתתף בכיתה בכל נושא ושיחחה. הישגיו בלימודים, הם מעבר למצופה, ויזינו לעיליה ולעליה- הוא חלומה של כל מורה". הנידה גברת טומפקינס בראשה בפליאה, והמשיכה.

המורה **בשנה השנייה** כך רשמה: "טדי הוא ילד נבון. הוא מבין היטב את החומר הנלמד בכיתה. הוא מוטרד ממחלה שלஇמו, ומידי פעם כאילו ישנו אך איןנו, אך עם זאת, הוא משתדל, שלא להחמיר לylimודים. הישגיו בלימודים טובים מאד וצינויים משכיביים רצון". המורה **בשנה השלישית**, כתבה בגליאון הערכה את אלו הדברים: "טדי, מאד חומפני בכיתה. מותה שלஇמו, היה לו חוויה קשה ביותר, והוא טרם הצליח להתאושש ממנה, אך עם זאת, הוא משתדל ללמידה כמיטב יכולתו. הוא לא משתתף בשיעורים, ואני יוצר קשר עם חברים. הישגיו בלימודים די דלים, וצינויים לא כל כך טובים".

המורה **בשנה הרביעית** כתבה: "טדי הוא ילד מוזר, הוא יושב בכיתה ובעצם, מלבד לתפקיד מקום שם, הוא אינו עושה דבר. מחברותיו מוקשחות למדוי, ילכוו אף פעם אינו מסודר. את שיעוריו הוא כמעט לא מכין, ולפי הבחנותה, אין לו חברים. הישגיו בלימודים דלים, וצינויים נמוכים. ספק אם יוכל לקבל את תעודה הגמר בתום לימודיו".

הבינה עתה, המורה גברת טומפקינס שבעצם היא טעתה, והחליטה, שמאוטו היום אין היא רוצה עוד למד. **חוצה היא רק לחנן, להדריך ולהקנות ערכאים**. ומאוטו היום בכל יום בכיתה, ניגשה אל טדי הביטה במחברתו, העירה לו בשקט, ותיקנה את שגיאותיו, ואם היה צריך, גם ביקשה ממנו להישאר איתה מעט, להסביר לו שוב, עוד פעם אחת. כך סיעה לו בכל הדמדנות ותמכה בו, מתוך אמונה כי כך יצילח.

סוף השנה הגיעו, טדי די הצליח להתקדם, ובעצם, הוא אף נקרא לבמה לקבלת תעודה מיוחדת, כי **סימן הוא שלישי, מכל השכבה**. אחרי מספר ימים, קיבלת מכתב ובו כתוב: "תודה על כל העזרא. הייתה לי מורה נפלאה". על החתום: טדי ארקוייסט.

אחרי שלוש שנים, בסוף הלימודים בבית הספר, **טדי קיבל תעודה הוקרה והצעינות יתרה על הישגיו המרשימים בתחום הלימודים**. המורה קיבלה עוד מכתב, ובו נאמר: "תודה לך מורה על התמיכה והעידוד שאתה לי". על החתום: טדי ארקוייסט. אחרי ארבע שנים נוספות, שוב קיבלה המורה, גברת טומפקינס, מכתב- ובו מספר לה התלמיד על לימודי בתיכון, וכי **הצלich שוב לסימן ראשון**, ושוב כתוב לה: "לא הייתה לי עדין מורה כמוך". על החתום היה טדי ארקוייסט.

חלפו עוד ארבע שנים נוספות, ועוד מכתב מגיע, והפעם מהקהלג. **ופעם נוספת למדה המורה, כי טדי כרגע הצעיר, ודקה במלגת לימודים**, ושוב הוסיף, כי מורה כמוה, לא הייתה לנו.

עוד ארבע שנים, עברו. המכתב, שהגיע, הבהיר שגאגיה נשלה מהאוניברסיטה, ובמכתב נכתב: "מורים רבים למדו עמו השנים, הביאו לו הישגיו הנאים, גם אם הפעם, התחרויות הייתה קשה, כי היו כאן הרבה תלמידים מצטיינים, ולא נרא אם הפעם סימתי רק שני, אך רוצה אני להגיד לך זאת, כי מורה כמוך לא הייתה לי עוד, ונראה, שגם לא תוכל כמוך להיות. תודה לך, מורה, על האמון שנתנת בי, ועל המאמצים שהשיקעת בי והוראת לי את הדרך להצלחה. והחתימה הפעם הייתה ארוכה מתמיד, כתוב בה: **דוקטור תאודור ארקוייסט**".

מחתה המורה גברת טומפקינס דמעה, והפעם כתבה לו תשובה: "לא, לא, התודה היא לך, על הזכות, שנתנת לי להיות מורתך, שפקחת את עיני וורהת לי כי עם מעט אהבה, וקצת השקעה, התמורה היא גדולה, ואני לשןות את نفس האדם, ואתה הוא זה ששית את נפשך, והפכת אותו מלחיות סתם מורה, למבחןך".

כִּיְמַתְּהַרְפֵּךְ ? וְקַרְבֵּךְ כִּיְמַתְּהַרְפֵּךְ ? וְקַרְבֵּךְ כִּיְמַתְּהַרְפֵּךְ ? וְקַרְבֵּךְ ?
פְּאַמְנַקְ אַפְּנַקְ, אַמְנַקְ אַפְּנַקְ - פְּקַרְבֵּךְ ? וְקַרְבֵּךְ כִּיְמַתְּהַרְפֵּךְ ? וְקַרְבֵּךְ ?

הרב מנחם בצרி בן יקותיא ז"ל
יצחק שנון בן אסתורא ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל
אורן בן מרום ז"ל
דורו יהושע בן ארץ מיחס ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתורא ז"ל
משה כרמי בן נועה ז"ל
אביבה בת עירון ע"ה
abhängig בן זיהה ז"ל
אבייחי בן אסתורא ז"ל
אהרון (אורן) בן רביה ז"ל

לע"נ
תנצ"ב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאה ז"ל
יעקב בן סולימאן ז"ל
שמואל בן רביה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אניס בנת מאירה ע"ה
נעימה בת גוריה ע"ה

הרב שמואל דרדי בן שמה ז"ל
マーור מודד בן שמה ז"ל
עמרם בן בת כהן ז"ל
נעמי בת כהן ע"ה
מרם בת בלה ע"ה
זדייך חכם בן חלה ז"ל
כל שמותם שם ישראל